

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vernalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 7.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
1 APRIL.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1897.

President WILFORD WOODRUFF.

WILFORD WOODRUFF is de zoon van APHEK en BULAH (THOMPSON) WOODRUFF. Hij is geboren 1 Maart 1807, in dat gedeelte der stad Farmington hetwelk nu Avon genoemd wordt, in Hartford County, Connecticut. Zijn vader was welgezet, de eigenaar zijnde eener boerderij, zaagmolen, korenmolen, wolkaarderswerktuig enz. Zijne moeder stierf, toen hij nog zeer jong was en zijn vader huwde daarop met AZHUBAH HART, over wie het voorwerp dezer schets met veel lof spreekt. Den knaap werd gewoon schoolonderwijs gegeven en leefde met zijn vader en stiefmoeder, totdat hij omtrent twintig jaren oud was, toen hij hen verliet, om het opzicht te hebben over eenen korenmolen zijner tante.

Het schijnt, dat hij gedurende zijne jeugd door eene macht achtervolgd werd, die hem door gewelddadige middelen van het leven zocht te berooven, en waaraan hij vele malen met moeite ontkomen was.

Het zou zeker moeilijk zijn in het leven van één persoon de lange reeks van ongelukken en voorvallen te plaatsen, waarvan hij het slachtoffer was in zijne jeugd en waarvan sommige bestonden in het breken van beenderen en andere ernstige letsels. Sprekende over sommige zijner vreeselijke ondervindingen in dezen weg, zeide hij: „Toen ik zeventien jaren oud was, waren mijne beide armen, beenen en enkels gebroken, maar door Gods zegen en goede geneeskundige bekwaamheid, hebben zij mij tot op heden goede diensten gedaan.” Toen hij slechts een knaap was, had hij reeds in zijns vaders molen te arbeiden, eene bezigheid, die hem vaak tot middernacht bezighield.

Gedurende deze periode zijns levens bad hij veel. Hij bad om eene kennis van het ware plan tot zaligheid en dat hij het volk Gods mocht vinden. Hij was geleid, te gelooven, dat het geloof

der Heiligen van de dagen der Apostelen weder door openbaring zou hersteld worden, en dat Profeten en Apostelen in zijne dagen zouden verwekt worden en bad, dat hij hen zou leeren kennen.

Het schijnt klaarblijkelijk, dat de geest van den jongen WILFORD WOODRUFF, wiens bezigheden hem vaak tot laat in den nacht in den eenzamen molen ophielden, door gebed en overdenkingen voor den invloed des Heiligen Geestes toebereid was voor het ontvangen van het Evangelie, dat spoedig van den hemel zou geopenbaard worden. Als verder bewijs, dat zulk eene voorbereiding voortging en dat de jonge molenaar bekwaam was, een ijverig kampioen voor het Evangelie te worden in de reinheid en volkomenheid er van, kan eene belangwekkende episode, welke plaats had voor dat ooit van JOZEF SMITH of „Mormonisme” gehoord was, hier aangehaald worden.

Toen hij omtrent twintig jaren oud was, werden eene reeks vergaderingen gehouden in den omtrek, waar de jongeling woonde, een groot aantal predikers, twintig of mogelijk meer waren er tegenwoordig, arbeidende tot het verwekken eener godsdienstige opwekking in dien omtrek. WILFORD WOODRUFF was op eene zekere vergadering der opwekkers tegenwoordig, eene groote menigte was tegenwoordig en er werd gelegenheid gegeven voor een ieder tot het doen van vragen. De jongeling stapte voorwaarts en vroeg, waarom de tegenwoordig zijnde predikers, die arbeidende waren tot het bekeeren van het volk, dezelfde leeringen door het nieuwe Testament geleerd niet onderwezen en het godsdienstig stelsel aanboden, dat de vroegere Heiligen bezaten, bevattende Apostelen, Profeten en geestelijke gaven.

De predikant, die de leiding der vergadering had, stond op en zeide: „Nu, daar is een jongman die zichzelf zeer bruikbaar kon maken als het niet was voor zijne dwaze denkbeelden.” Daarna ging hij voort te zeggen, dat Apostelen, Profeten en geestelijke gaven in de donkere eeuwen noodig waren, om het volk tot het Evangelie te bekeeren, maar dat zij in deze eeuw van vol Evangelielicht niet langer noodig waren en daarom weggedaan waren. De jonge man gevoelde in zijn hart het wederkeeren der donkere eeuwen te verkiezen, als het gevolg de opening des hemels zijn zou en de zegeningen en gaven door de volgelingen des Zaligmaars en Zijner Apostelen genoten, weer zou herstellen.

Een zonderling persoon bezocht vaak de familie WOODRUFF, toen WILFORD een knaap was. Zijn naam was ROBERT MASON. Hij was een oud man en werd „de oude profeet MASON” genoemd. Hij getuigde, droomen en visioenen gehad te hebben, welke de noodzakelijkheid van Apostelen, Profeten en geestelijke gaven leerden en de oprichting van de Kerk van Christus met deze eigenschappen voorspelden. Hij verhaalde den jongen WOODRUFF een visioen, dat hij had gehad, waarin de spoedige herstelling van het Evangelie was afgeschaduwd en de jongeling geloofde hem.

In 1832 verhuisden WILFORD WOODRUFF en zijn oudste broeder AMZON van Connecticut naar Oswego County, New York, en

in December van het volgende jaar hoorde hij voor de eerste maal eene redevoering van eenen „Mormonen” Ouderling. Zij werd gepredikt door Ouderling ZERA PULSIPHER in een schoolgebouw in de nabijheid zijner woning en de jongeling geloofde hem.

Den volgenden dag, die de laatste van het jaar 1833 was, werden hij en zijn broeder gedoopt. Naar deze redevoering verwijzende, schrijft hij, dat de Geest Gods getuigenis gaf, dat het de waarheid was. Hij was dus bekeerd door de eerste redevoering, die hij ooit hoorde prediken door een' Heilige der laatste Dagen. Op het einde der vergadering noodigde hij Ouderling PULSIPHER ten zijnen huize en zat den geheelen nacht op, het boek van Mormon lezende. Den volgenden dag gaf hij zijn verlangen te kennen, om gedoopt te worden.

Ouderling PULSIPHER was vergezeld door Ouderling ELYAH CHEENY, zij doopten omtrent een dozijn personen en organiseerden eene kleine vertakking der Kerk aldaar, waarover de broeders WOODRUFF het opzicht hadden en verordeneerden WILFORD tot Leeraar. Ouderling PULSIPHER verhaalde daarna, dat de wijze waarop hij tot het bezoeken dier landstreek gekomen was, als volgt had plaats gehad:

Op zekeren dag, toen hij graan met eenen vlegel in een schuur dorschte, kwam de Geest Gods op hem en zeide: „Sta op en ga naar het noorden, want aldaar is werk voor u te doen.” Ouderling PULSIPHER werd onwederstaanbaar aangedreven dit gebod te gehoorzamen en hij vroeg Ouderling CHEENY met hem te gaan. Het was in het midden des winters en de sneeuw lag hoog, maar de twee Ouderlingen vertrokken te voet, waarheen wisten zij niet. Nadat zij omtrent zestig mijlen geloopen hadden, bereikten zij de landstreek, waar de broeders WOODRUFF leefden. Daarna volgde de voormelde vergadering, de doop der twee jongelingen, verdere gesprekken en de organisatie der vertakking, als vermeld is,

In 1834 vertrok WILFORD WOODRUFF naar Kirtland, ontmoette den Profeet JOZEF SMITH voor het eerst en vereenigde zich spoedig daarop met „Zions Kamp.” Hij marcheerde naar Missouri met hetzelfde en in gehoorzaamheid aan gegeven raad bleef hij daar tot den herfst. Hij was toen Leeraar, maar gevoelde spoedig een sterk verlangen, de wereld in te gaan om het Evangelie te prediken, wat niet het voorrecht van een Leeraar is. Bij zekere gelegenheid, in den herfst 1834 ging hij naar het woud en bad ernstig, om het voorrecht tot het prediken van het Evangelie. Terwijl hij bad, ontving hij de getuigenis, dat zijn gebed beantwoord zou worden. Toen hij de plaats verlaten had, alwaar hij had gebeden, ontmoette hij een' Hoogepriester, die tot hem zeide: „De Heere heeft mij geopenbaard, dat het uw voorrecht is, verordeneerd te worden en het Evangelie te gaan prediken.” Een paar dagen later werd hij tot Priester verordeneerd en op zending gezonden naar Arkansas en Tennessee in gezelschap van een' Ouderling.

Hij arbeidde in deze zending omtrent twee jaren, onderging moeilijkheden en proeven van zijn geloof en oprechtheid, die zeer

ernstig waren. Hij was getuige van vele manifestaties van Gods macht en goedheid en had veel succes in het brengen van bekeerlingen tot de Kerk. Sommige zijner ondervindingen in deze zendingen zijn van een merkwaardig karakter en bewijzen, dat hij een zending was met groot geloof, ijver en vlijt. Eenige ervan kunnen met voordeel verhaald worden:

„Na een geheelen dag geloopt te hebben, vermoed en hongerig zijnde, gingen hij en zijn makker omtrent zonsondergang naar het huis van een Presbyteriaanschen Leeraar en vroegen om voedsel en nachtverblijf. Hun verzoek werd geweigerd, omdat zij „Mormonen” waren en de Priester wees hen opzettelijk eene verkeerde richting naar de volgende plaats, omtrent twaalf mijlen van daar, alwaar zij mogelijk voedsel en verblijf konden verkrijgen. Als gevolg van door den Priester aangaande den weg misleid te zijn, dwaalden de twee zendelingen voor uren tot aan de knieën in moeras, modder en water. Ten laatste bereikten zij laat in den nacht een Osage Indianen handelspost, door een’ Franschman, Jeren genaamd, gehouden, alwaar zij vriendelijk door dezen en de wilden behandeld werden. Den volgenden morgen vertrokken zij te voet om zestig mijlen te gaan, maar door hunne bedeesdheid durfden zij niet vragen, om eenig voedsel mede te nemen. Een beer zag en kwam tot hen, doch deed hun geen kwaad. Daar de nacht begon te dalen, werd het donker en bewolkt. Eene groote troep wolven verzamelden zich rond hen en volgden de wandelaars en het scheen alsof zij verscheurd zouden worden. Zij maakten een vuur tot het verdrijven dier verscheurende dieren en toen zij zich op den grond wilden neerleggen, bewees het blaffen van een hond en de klank eener koebel, dat zij in de nabijheid eener menschelijke woning waren. Het was een blok-hut en was zestig mijlen verwijderd vanwaar zij dien morgen waren vertrokken. De bewoners er van hadden geen voedsel, maar veroorloofden den Ouderlingen het verdere van den nacht op den vloer te liggen. Zij deden dit en liepen den volgenden morgen twaalf mijlen naar een ander huis, alwaar zij ontbeten.

Spoedig daarop hoorden zij van een’ man genaamd AKEMAN, die lid der Kerk in Missouri geweest was en van wien zij dachten, dat hij dit nog steeds was. Zij vertrokken om hem te bezoeken, maar den nacht voor zij hem bereikten, had Ouderling WOODRUFF den volgenden droom:

„Ik dacht, dat een engel tot ons kwam en ons vertelde, dat wij door den Heere geboden waren een zeker recht pad te volgen dat ons aangewezen was, onverschillig waar het ons ook heen voerde. Nadat wij het een’ tijd gevolgd waren, kwamen wij aan de deur van een huis, staande tusschen een’ muur, die van het noorden naar het zuiden liep, zoodat wij niet om het huis konden loopen. Ik opende de deur en zag, dat de kamer met groote slangen gevuld was en ik huiverde op dit gezicht. Mijn metgezel zeide, dat hij niet in de kamer wilde gaan, uit vrees voor de slangen. Ik zei hem, dat ik wilde trachten door de kamer te gaan,

al zouden zij mij ook dooden, want de Heere had het geboden. Toen ik de kamer instapte, verhieven de slangen zich en lichtten hunne koppen omtrent twee voet van den vloer, om mij aan te vallen. In het midden der kamer was er een veel grooter dan de overige en deze verhief zijn kop bijna zoo hoog als mijn hoofd en sprong op mij aan. Op dat oogenblik gevoelde ik, dat niets anders dan Gods macht mij kon redden en ik stond stil. Juist voordat de slang mij bereikte, viel hij dood voor mijne voeten, zwol op, werd zwart en borst open, ontbrandde en werd voor mijne oogen verteerd, waarop wij ongedeerd door de kamer gingen en God voor onze bevrijding dankten”.

Groote vreugde verwachtende door het ontmoeten van eenen Heilige der laatste Dagen, bereikten de Ouderlingen het huis van AKEMAN, die hen koud ontving. Tot hunne diepe smart en teleurstelling vernamen zij, dat hij afvallig en een vijand was. De Ouderlingen verbleven eenigen tijd in die landstreek, maar spoedig was er eene samenscholing verwekt en eene waarschuwing werd aan de „Mormonenpredikers” gezonden, om te vertrekken. Ouderling WOODRUFF's metgezel wilde vertrekken, maar geloovende, dat hij nu wist, wie de slangen waren en dat zijn droom vervuld zou worden, besloot eerstgenoemde te blijven en op verdere ontvouwingen te wachten.

Na eenigen tijd werd Ouderling WOODRUFF „geboden van den Heere, door den Heiligen Geest, AKEMAN te waarschuwen, zich van zijne goddeloosheid te bekeeren”. Hij ging naar diens huis tot volbrenging van dit gebod, AKEMAN werd toornig en gebod hem, het huis te verlaten. Ouderling WOODRUFF verliet het huis en AKEMAN volgde hem in groote razernij. Op eenigen afstand van het huis naderde AKEMAN Ouderling WOODRUFF, vermoedelijk met het voornemen, om hem lichamelijk letsel te doen of misschien te dooden. Toen greep er een verschrikkelijk en vreeselijk treurspel plaats. AKEMAN viel plotseling dood voor de voeten van Gods dienstknecht, die hem gewaarschuwd had, zich te bekeeren en daardoor diens moordzuchtigen toorn verwekte. Het lichaam werd zwart en zwol op, als om meer letterlijk en volkomen den droom te vervullen. AKEMAN'S dood werd door zijne familie zoowel als door de Ouderlingen als een oordeel Gods over hem beschouwd. Velen van die samenzwering stierven plotseling en Gods macht in het bewaren van Ouderling WOODRUFF en diens metgezel en in het straffen van diegenen, die hem zochten leed te veroorzaken, was uitdrukkelijk aangetoond.

Op weg van Little Rock naar Memphis waren deze twee Ouderlingen genoodzaakt dag aan dag door modder en water te loopen. Zoo was de toestand van den weg, voor het grootste gedeelte van den afstand voor honderd zeventig mijlen. Een' dag hadden zij door een modderig moeras omtrent tien mijlen geloopt, toen Ouderling WOODRUFF door eene scherpe pijn in zijn been verlamd werd. Hij kon zich niet langer voortslepen en zette zich op eenen boom neder. Zijne ellende, geestelijk en lichamelijk, was

naar het schijnt groot genoeg, maar zijn metgezel, besloten hebbende zoo spoedig mogelijk thuis te zijn, verliet hem in dien toestand overijld. Het was een uur van beproeving en wel één, dat ten minste één trek openbaarde, die heeft bijgedragen tot het succes van Ouderling Woodruff in het leven. Hij knielde in den modder neder en bad om genezing en kracht, om zijne reis voort te zetten. Zijn geloof genas hem, hij was dadelijk genezen, en het hart met blijdschap vervuld hebbende, ging hij voort en bereikte drie dagen later Memphis.

Tennessee was een vruchtbaar veld, alwaar hij vele halmen vergaderde. Hij had eenige maanden in dien staat gearbeid en vele bekeerlingen gemaakt, toen het bij zekere gelegenheid noodig voor hem werd, in gezelschap met vier broeders en twee zusters eene lange reis door eene woeste landstreek te maken, alwaar zij door een' donkeren en stormachtigen nacht overvallen werden. Zij verloren den weg en dwaalden door sloten en modder in groote ellende en niet zonder gevaar. De storm hilde en de regen stroomde neder. Zij dwaalden hulpeloos in het woud rond, te midden der groote duisternis, toen letterlijk als door eenen bliksemstraal een helder licht hen omringde. Daardoor ontdekten zij, dat zij in dreigend gevaar verkeerden aan den rand van eenen diepen, donkeren afgrond. Het licht bleef bij hen, totdat zij weder den weg terug vonden, waarop het hen verliet, duisternis terugkeerde en de regen voortging. Maar zij wisten, dat de machten des hemels met hen waren tot bescherming, waardoor zij hunne reis in vreugde en veiligheid vervolgden.

Na deze verbazende manifestatie der bewarende macht Gods, zette Ouderling Woodruff zijnen zendingsarbeid voort in Tennessee en Kentucky, predikende, doopende, verordineerende, vertakkingen organiseerende, enz. Zijn vlijt en ijver waren groot en de gevolgen in verhouding. *(Wordt vervolgd.)*

Klassieke Godsdienst.

(Vervolg van bladz. 96).

Er zijn vele godsdiensten in de wereld, voorgevende het Evangelie van Christus te leeren. Zij allen verschillen in hunne leerlingen en de zoeker naar waarheid is verward, niet wetende, wat te doen of hoe te zeggen, wat de ware Kerk is. Maar er is een weg, opdat iemand voor zichzelf kan weten, wat te doen. Nederigheid, een biddende geest en een ernstig verlangen om den wil des Heeren te weten en te gehoorzamen, onverschillig hoe erg ook de wil Gods aangaande de menscheid in botsing komt met de ideeën van eenen persoon dienaangaande, zijn noodig tot het ondervinden van de waarheid van de beloften des Zaligmakers. De Apostel Jakobus zegt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een' iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden.” Er zijn zekere bewijzen, waardoor men kan leeren, wat de ware Kerk van Christus is. In de eerste plaats moet eene Kerk, als het de ware Kerk is,

dezelfde leerstellingen onderwijzen als Christus en Zijne Apostelen deden. De Apostel Paulus verklaart, dat er is „één Heer, één geloof, één doop,” (Efez. IV:5) en zegt verder: „Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.” (Gal. I:8). De ware Kerk moet Leeraars hebben met dezelfde autoriteit aangedaan als de vroegere discipelen, om in Gods Naam te handelen, zooals Paulus zegt over de priesterlijke roeping sprekende: „Niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt gelijkerwijs als Aäron.” (Hebr. V:4). Aäron is door openbaring geroepen, vandaar dat openbaring in de Kerk noodig is den éenen tijd, zoowel als den anderen. De ware Kerk moet gebouwd zijn op Apostelen en Profeten en dezelfde organisatie hebben als bestaan heeft in de oorspronkelijke Kerk. Zij moet dezelfde behulpzelen en regeering hebben en zich in dezelfde geestelijke gaven verheugen als door Paulus genoemd: „En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste Apostelen, ten tweede Profeten, ten derde Leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen.” (I Cor. 12:28). In de ware Kerk moeten dezelfde teekenen de geloovigen volgen als door den Zaligmaker beloofd: „En dengenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen: met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.” (Mark. XVI:17, 18.) Deze dingen zijn in de ware Kerk van Christus niet te niet gedaan, zij zijn steeds noodig, niettegenstaande het tegenovergestelde beweerd wordt. Er is geene schriftuurplaats die eenig persoon rechtvaardigt in het zeggen, dat deze dingen niet verder in de Kerk bruikbaar zijn; maar aan den anderen kant verklaart Paulus, dat de geestelijke gaven in de Kerk zullen blijven „totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs.”

De Zaligmaker maakte deze belofte: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van Mijzelfen spreek.” (Joh. VII:17.) Zijn wil te doen, is, Zijne geboden te onderhouden; en Hij heeft alle menschen geboden, zich te bekeeren zoowel als te gelooven. Deze belofte door den Zaligmaker gemaakt, is van daag juist zoo goed, als zij was, toen zij voor het eerst gegeven werd. Het is eene onfeilbare proef waardoor de waarheid van het Evangelie gekend kan worden.

Maar sommigen mogen vragen, is de ware Kerk van Christus op aarde? Is de autoriteit, om in den naam des Heeren te handelen in deze eeuw onder de menschen? Worden de leeringen des Zaligmakers geleerd en uitgevoerd door eenige Kerk van daag? En volgen de teekenen de geloovigen, zooals zij vroeger deden? Het is zeer verblijdend en vertroostend te weten, dat deze vragen alle bevestigend kunnen beantwoord worden. De Kerk van Christus is op aarde, zij is weer hersteld met macht en autoriteit in deze

eeuw door de openbaringen Gods aan de menschen. Hare bestuurders hebben hunne autoriteit ontvangen van den hemel tot het bedienen van dé heilige verordeningen, daartoe behoorende. Zij leert dezelfde leeringen en dezelfde teekenen volgen de geloovigen: de zieken worden hersteld, de blinden ontvangen het licht, de lammen loopen, duivelen worden uitgeworpen, de gave van talen en uitlegging der talen, van profetie en andere beloofde gaven worden genoten. Zij, die hare leeringen gehoorzaam zijn, ontvangen eene getuigenis van God, dat het Evangelie door hen gehoorzaamd, de waarheid is, en zij gehoorzamen het gebod door den Zaligmaker voor Zijne hemelvaart aan Zijne discipelen gegeven: „Gaat dan henen, onderwijst de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes: leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.”

De gewijde geschiedenis toont, dat wanneer de Heere voornemens was, eene belangrijke gebeurtenis in de wereld te doen plaats vinden, Hij een Profeet zond tot het bekendmaken der gebeurtenissen en tot het waarschuwen van het volk. Voor dat de zondvloed kwam, werd Noach gezonden om het volk dit te voorspellen en hen aan te sporen tot bekeering hunner zonden, opdat zij den toorn Gods zouden ontkomen. Alvorens Jeruzalem door de Babyloniërs werd vernietigd, stonden er Profeten onder het volk op, om hen te waarschuwen voor hetgeen geschieden zou. Johannes de Dooper werd gezonden als een voorlooper van Christus, toen Deze in het vleesch verscheen; en Jezus waarschuwde gedurende Zijne bediening de Joden voor de verwoesting van Jeruzalem, eene gelegenheid gevende tot het ontkomen aan deze vreeselijke gebeurtenis, welke den goddelooze te wachten stond, aan hen, die Zijne woorden geloofden.

De tweede komst van Christus is nabij en de Heere heeft weder een' Profeet verwekt ter voorbereiding dezer groote gebeurtenis. De engel door Johannes gezien, „vliegende in het midden des hemels, hebbende het eeuwig Evangelie,” is verschenen en heeft zijne boodschap aan dien Profeet afgegeven. Gods Kerk is op aarde opgericht en het Evangelie wordt in de geheele wereld gepredikt door mannen, geautoriseerd om dit te doen en de verordeningen ervan te bedienen. De naam van den grooten Profeet der negentiende eeuw is JOZEF SMITH en de Kerk waartoe hij het instrument was om die op te richten, wordt genoemd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, gewoonlijk „Mormonen Kerk” genoemd. De bewijzen in de geschiedenis achtergelaten, aantoonende dat JOZEF SMITH een waar Profeet van God was, zijn talrijk en zij zijn wel de sterkste die met mogelijkheid voortgebracht kunnen worden.

Als het volk maar het vooroordeel wil ter zijde leggen en de bewijzen, die voorhanden zijn, tot het bevestigen dat hij een Profeet was, wil onderzoeken, dan zullen zij vinden, dat het zeer breedvoerig en beslissend is.

EDWIN F. PARRY.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Iets over Re-incarnatie.

Daar ons somtijds door leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen de vraag gesteld wordt, of de menschenkinderen meer dan eenen proeftijd op deze aarde door te maken hebben, en of menschen, die in deze bedeeeling geleefd hebben, op uitstekende wijze in vroegere bedeeelingen hadden gefigureerd, zoo gevoelen wij, dat het wenschelijk is, eenige woorden hieromtrent te zeggen.

De gedachte, waarover het hier handelt, is deze, dat een mensch, die b. v. in de dagen van Abraham, Mozes of de profeten leefde, in die dagen op uitstekende wijze kon figureeren, werkzaam en uitnemend kon zijn en dat dan, nadat hij gestorven en zijn lichaam aan het graf overgegeven was geweest, zijn geest in latere tijden wederom als een kind in een ander lichaam kan geboren worden.

Er bestaat niets in het Evangelie, zooals het in den Bijbel, in het Boek van Mormon, in Leeringen en Verbonden geleerd wordt, noch in de leeringen van geïnspireerde mannen, hetwelk den minsten grond tot zulk een denkbeeld oplevert. Het is waar, dat een voorbestaan geleerd wordt, maar het voorbestaan, waarin wij gelooven, beperkt zich alleen tot onzen eersten staat van bestaan. Ons wordt geleerd, dat ons tegenwoordig leven onze tweede staat is, en dit is een proeftijd, welke ons gegeven is, om ondervinding op te doen, om beproefd en gereinigd te worden en ons voor onzen volgende staat voor te bereiden. De leeringen van mannen, welke een diep inzicht hebben gehad in het doel, hetwelk onze Schepper in het oog had, toen Hij ons in dezen toestand van bestaan plaatste, toonen aan, dat dit de groote gelegenheid is, welke den mensch wordt gegeven, eene gelegenheid van welke hij niet mag mankeeren voordeel te trekken, daar het de eenige is, die hij op de aarde zal hebben, daar zijn aardsch bestaan tot *éene* verschijning in het vleesch beperkt is.

Als een kind geboren wordt, bezit het een tabernakel. Die tabernakel is het huis des geestes en inniglijk daarmede verbonden. Het is waar, dat zij door den dood tijdelijk van elkaar gescheiden worden, maar zij zijn bestemd in het groote hiernamaals wederom vereenigd te worden. De Verlosser zegt, dat Zijne discipelen de lange afwezigheid hunner geesten van hunne lichamen als eene gevangenschap beschouwden. (Zie Afd. 45 Leeringen en Verbonden). Ons wordt geleerd, dat alle heilige wezens met van vreugde ver-

valde verwachtingen voorwaarts zien naar den tijd, wanneer hunne lichamen wederom met hunne geesten in de opstanding zullen vereenigd worden. Zij zien niet uit naar re-incarnatie of naar eene andere geboorte als een kind, maar naar de vereeniging hunner geesten met hunne lichamen, die zij bezaten, en met welke zij door al de beproevingen, verzoeken en wederwaardigheden aan eene sterfelijke loopbaan verbonden, zijn heengegaan.

Dit is de leer, die het Evangelie leert, terwijl de leer der re-incarnatie absoluut vreemd is aan elk beginsel, hetwelk God in deze laatste dagen aan Zijne Kerk heeft geopenbaard.

Het schijnt, alsof eene kittelachtigheid naar iets nieuws in vele gevallen de oorzaak is geweest, om zulke verkeerde zienswijzen aan te nemen, en leeringen te verkondigen, die met het ware christendom absoluut in tegenstrijd zijn. Door dit gevoel aangedreven, hebben velen het Buddhisme en andere vormen van oostersch geloof aangenomen. Op deze wijze zoekt satan de kinderen der menschen van de waarheid af te leiden, want ofschoon zijn macht niet zichtbaar voor het sterfelijk oog is, zoo oefent hij dezelve toch tot een wonderbaren graad uit en de kinderen der menschen worden door zijnen invloed en door de krachten door welke hij opereert, heen en weer bewogen. Als de Heiligen der laatste Dagen deze valsche leeringen niet ontloopen, hoeveel minder kunnen het degenen, die het licht der waarheid, zooals het in deze laatste dagen van den hemel is geopenbaard, niet hebben ontvangen?

Wij zouden niet „met allen wind der leer door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen als de vloed bewogen en omgevoerd worden”, maar vasthouden aan de eenvoudige en klare waarheden, zooals God ze heeft geopenbaard en aan degenen leert, die gewillig zijn dezelve te ontvangen, niet zoekende in verborgenheden door te dringen en eigenaardige zienswijzen aan te nemen, maar ons beperkende tot datgene, wat God geschreven heeft, en in ons zelve voortdurend Zijnen Heiligen Geest voedende, opdat wij daardoor in alle waarheid mochten geleid worden.

Eene indrukwekkende gebeurtenis.

Aangaande de feestelijkheden ter gelegenheid van den negentigsten verjaardag van President WILFORD WOODRUFF, welke, zooals wij in ons laatste nummer der „*Ster*” mededeelden, op den 1sten Maart plaats had, schrijft de „*Deseret News*” het volgende:

„Het tooneel, hetwelk zich op Zondag den 28 Februari in den Tabernakel afspeelde toen de kinderen der Zondagsscholen van den Salt Lake-ring van Zion vergaderd waren, om President WILFORD WOODRUFF's verjaardag te vieren, en ook op den daaropvolgenden maandag, toen het algemeene publiek tot de ontvangst was uitgenoodigd, welke door Broeder en Zuster WOODRUFF bij gelegenheid van hunnen verjaardag gegeven werd, maakte enen

diepen indruk op al degenen, welke met den geest en vooruitgang van het groote werk bekend zijn, aan hetwelk het waardige paar geheel hun leven gewijd heeft. Zoo groot ook ons wereldberoemd auditorium is, was het toch ver er van verwijderd, voldoende te zijn, al degenen te accomodeeren, welke wenschten aan de feestelijkheden bij die gelegenheid deel te nemen.

Het was eene hemelsche inspiratie, welke den geest der kinderen op dien schoonen helderen sabbatdag vervulde, toen hun gedeelte der oefeningen van den dag in den Tabernakel opgevoerd moest worden. Er was geen noodzakelijkheid voor de ouders of leeraars den kinderen te zeggen, dat zij tegeerwoordig of op tijd moesten zijn. Hunne harten waren met geestdriftigen ijver vervuld om aan de oefeningen deel te nemen, en, waar omstandigheden dit verhinderden, was er eene diepgevoelde teleurstelling. De wensch om het feest bij te wonen, was algemeen door een gevoel veroorzaakt om eenen ootmoedigen, vlijtigen, getrouwen man te eeren, volkomen vertrouwd en zeer bemind als een Profeet van God, goddelijk aangesteld tot het heilig Apostelschap, hetwelk door den Heer Jezus tot voeding en wijding Zijner kudde werd ingesteld.

Wat ook de waan anderer volken mag zijn, de leidende gedachte der duizenden van Zondagsschoolkinderen, welke op dien sabbatdag vergaderd waren, was, om den gezalfde des Heeren te eeren, van wiens goddelijke roeping zij eene kennis hebben verkregen door de getuigenis der zegeningen des Almachtigen. Daarom was het met eene hevigheid van toewijding, grooter dan woorden het kunnen uitdrukken, en welke alleen uit beseffing van het feit voorkomt, dat de groote menigte in het openingsloflied tot den Allerhoogste uitbrak: „Wij danken U Heer voor Uw Profeet”. De Heiligen dezer dagen, niet minder dan die van vroegere tijden, hebben reden den Almachtige te prijzen voor de persoonlijke bediening van Zijne Profeten in zoo nauwe communicatie en verbinding met hen als met het volk in eenige eeuw der wereld, en het gevoel dezer werkelijkheid doordrong elken trek van het sabbatdags-programma, onuitspreekbare vreugde aan al degenen gevende, die van zijnen geest ontvingen. De gelegenheid was de gebeurtenis van een' levens tijd tot allen in dit gedeelte van het land, hetwelk door de Heiligen der laatste Dagen bewoond wordt.

De feestelijkheden op maandag waren over 't algemeen van denzelfden aard en in den geest van het reeds uitgevoerde program. Alles, wat plaats vond, was van den aangenaamsten aard, en alles kenmerkte op duidelijke wijze, dat het in de hoedanigheid van een' getrouwen volgeling en dienstknecht van Jezus Christus is, dat President WOODRUFF die uitstekendheid heeft bereikt, in welke hij van daag, beide als pionier van dezen Staat en als leider onder zijne mede natuurgenoeten is geplaatst. Bij de ontvangst van maandag, vereenigden zich menschen van verschillende godsdienstige meeningen zoowel als van verschillende nationali-

teiten en rassen in de vriendelijkste gevoelens, om President en Zuster WOODRUFF met de gelukkige gebeurtenis te feliciteeren, en de onderlinge wisseling van hoffelijkheden was hartelijk en oprecht.

Het mag bij deze gelegenheid opgemerkt worden, dat President WOODRUFF een voorbeeld van de vruchten van het Mormonisme is. Hij is in het bijzonder een van zijne voortbrengselen. Een stelsel mag niet beoordeeld worden door de mannen en vrouwen, die zijne regelen voor niets hebben geteld, geen acht op zijne beginselen hebben geslagen of weigerden zijnen geest te erkennen. Zijn ware toetsing is het resultaat, hetwelk het in het leven zijner getrouwe aanhangers heeft voortgebracht — degenen, welke daarmede in hun gedrag, in hun privaat leven zoowel overeenkomen als in hunne publieke hoedanigheden. In dit opzicht behooren President en Zuster WOODRUFF tot de laatstgenoemde klas. Zij zijn voorbeelden van Mormonisme. Zij hebben zijne voorschriften ten uitvoer gebracht, zijn raad opgevolgd, in overeenstemming met zijn wetten geleefd, van zijnen geest ontvangen en in hun leven de uitwerkselen van gehoorzaamheid tot zijne beginselen zoo nauwkeurig tentoongesteld als het mogelijk is, door zulke vlijtige pogingen als sterfelijken kunnen maken. Het werk, hetwelk hun gemaakt heeft, wat zij zijn, kan beoordeeld worden naar datgene, wat het voortgebracht heeft in degenen, wier leven in overeenstemming daarmede geweest is. En in dit geval kan niemand zeggen dat het niet goed is. Aan de andere hand doet zich zijne goddelijkheid door de getuigenis van allen kond.

Het indruk makende van deze verjaardagviering zal in zijne gevolgen verrijkend zijn onder het volk, niet alleen onder degenen, welke in Salt Lake City en omstreken wonen, maar overal, waar het nieuws daarvan zal heengaan; en veel goed zal er uit voortkomen. Het is eene gewichtige gebeurtenis in de geschiedenis van het groote werk, voor hetwelk Broeder WOODRUFF zoo lang en zoo wel gewerkt heeft. En in komende jaren zullen zij, welke aan de oefeningen dezer gelegenheid hebben deelgenomen, vreugde en tevredenheid in het feit vinden, dat zij onder degenen geteld waren, welke den eerwaardigen en geachten Pionier als een' geliefden Profeet des Allerhoogsten eerden.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 72).

De opkomst, voortgang, verval en verlies van de wetenschap der godgeleerdheid op het westelijk half'ond, als aan het licht gebracht door de onlangs plaats gehad hebbende ontdekking van oude Amerikaansche verslagen.

Het geestrijk beweegt, de stilte is verbroken,

De oude Zieners hebben uit de aard' gesproken,

De vastgestelde jaren zijn zeer snel heengevloën

En stemmen fluisteren van de oude doën.

't Heilig archief geeft waarheid lang bewaard,

't Verleen en toekomend wordt geopenbaard.

Wij zijn nu, als noodzakelijkheid, in ons onderzoek teruggevoerd tot de wieg der volken, den toren van Babel, om de geschiedenis dezer wondervolle wetenschap op te sporen, vanaf de eerste emigratie eener kolonie naar het westelijk halfrond tot aan haar volkomen verval en ondergang; de kennis dienaangaande zijn wij verschuldigd aan vele oude verslagen, door de vadersen, vroegere studenten en professoren dezer wetenschap, op het westelijk halfrond geschreven.

Onder deze willen wij eervol vermelden de Profeten Jared, Ether, Lehi, Nephi, Mosiah, Alma, Abinadi, Mormon en Moroni, die schreven en profeteerden op het westelijk halfrond, gedurende de vele eeuwen verlopen tusschen den tijd van de verspreiding te Babel en de vijfde eeuw der christelijke jaartelling.

Door de wetenschap der godgeleerdheid geleidden Jared en zijn broeder eene volkplanting van den grooten toren tot aan de zee kust, sprekende met den Heere en reizende bij het licht Zijner openbaringen.

Door deze wetenschap waren zij onderwezen in het bouwen van acht schepen gelijk aan Noach's ark.

Door deze wetenschap zag hun leider God van aangezicht tot aangezicht en sprak met Hem in eenvoudige nederigheid, zooals de eene mensch tot den anderen spreekt, verkreeg daardoor eene kennis Zijner toekomstige komst en Koninkrijk en der groote gebeurtenissen van alle eeuwen en geslachten.

Door deze wetenschap waren zij op de groote wateren drie honderd vier en veertig dagen bewaard en landden toen met hunne acht schepen op het westelijk halfrond met hunne vrouwen, kinderen, vee en zaden van allerlei soort.

Door deze wetenschap werden zij een groot volk, het geheele werelddeel bevolkende en genoten alle zegeningen van beschaving en hemelsch licht.

Door de verkrachting en het verwerpen er van werden zij ten slotte uitgeroeid, in de dagen van hunnen Profeet Ether, die omtrent zes honderd jaren voor dat Christus in het vleesch kwam, leefde.

Door deze wetenschap kwamen de Profeten Lehi en Nephi met eene kolonie van Jeruzalem; in de dagen van Jeremia den Profeet en na acht jaren in de wildernis van Arabië gezworven te hebben, kwamen zij aan de zee kust, bouwden een schip, verkregen van den Heere een kompas, om hen op weg te geleiden en landden ten laatste in veiligheid aan de kust van wat nu genoemd wordt Chili in Zuid-Amerika.

Door dezē wetenschap werden ook zij een groot volk, genoten vele visioenen, de bediening van engelen en van vele Profeten, door welke middelen zij wisten aangaande de komst, geboorte, bediening, dood, opstanding en hemelvaart van Jezus Christus.

Door deze wetenschap genoten zij tevens een persoonlijk bezoek van den opgestanen Verlosser, die van den hemel nederdaalde in hunne tegenwoordigheid, hen Zijn Evangelie leerde, twaalf

hunner tot Apostelen koos en verordineerde en vele dingen voor-
spelde.

Door deze wetenschap stichtten deze twaalf en anderen het
Evangelie, de Kerk en de verordeningen Gods op het geheele
westelijk halfrond.

Door deze wetenschap werden hunne zieken hersteld, duive-
len uitgeworpen, liepen lammen, zagen blinden, spraken stommen,
hoorden dooven en werden de dooden opgewekt.

Door deze wetenschap bleven drie dezer Apostelen, veranderd
zijnde, in het vleesch op aarde, bedienden het Evangelie en de
zegeningen ervan bijna vierhonderd jaren en verdwenen daarna
van onder het volk vanwege deszelfs goddeloosheid, wegnemende
de sleutelen van het Apostelschap, het Evangelie en de krachten
ervan; verzegelden de verslagen en deden het werk van genezing,
gaven en wonderen onder het volk ophouden vanwege ongerech-
tigheid, bloedvergieting en vervolging,

Door deze wetenschap leven zij nog in het vleesch op aarde,
houdende de sleutelen van het Apostelschap en macht op het west-
elijk halfrond, zijnde nu omtrent duizend acht honderd jaren oud.

Door deze wetenschap (zijnde in bewaring gehouden buiten
de macht van verborgen Babylon) zullen zij voortgaan, profeteer-
rende, predikende het Evangelie en doende groote teekenen en
wonderen in het midden van alle volken, tot het voltooiën en
rijp maken van de volheid der heidenen en om de stammen van
Israël te herstellen. Noch is dit alles; Johannes, de geliefde disci-
pel onder de Joden, leeft nog in het vleesch en wordt in bewar-
ing gehouden om „wederom te profeteeren voor vele volken,
natiën, tongen en koningen,” zooals het geschreven is.

Maar, om tot onze geschiedenis op het westelijk halfrond
terug te keeren. Nadat de wetenschap der godgeleerdheid had
opgehouden, beoefend en genoten te worden onder deze tak van
Israël, volgden vreeselijke oorlogen en bloedvergietingen. Regee-
ringen en beschaving werden verbroken, steden en landstreken
verwoest, alle verslagen en sporen van waarheid werden naarstig
gezocht en vernietigd voor zooverre zij verkregen werden.

En ten laatste was het geheele land, als 't ware doorweekt
met bloed en bestrooid met dooden en stervenden. De wilde
beesten van het woud en de vogelen des hemels verslonden hun
vleesch, en hunne beenderen lagen onbegraven te vermolmen. In
andere gevallen werden de lichamen opgehoopt en met heuvelen
van aarde bedekt. Alle bestuur werd afgeschafft en het land werd
overloopen door stammen en benden dieven, elkaar beoorlogende.

In dezen toestand verlaten de verslagen van Moroni hen, in
de vijfde eeuw der christelijke jaartelling; en veelal in denzelfden
toestand, met eenige uitzonderingen, vonden de Europeanen hen
na verloop van een andere duizend jaren.

O, wie kan beschouwen de walgelijke mismaaktheid, de donkere
trekken, de vuile gewoonten, de luiheid, de wreedheid, de naakt-
heid, de armoede, de ellende, het lijden, de onkunde van de nako-

melingen van dezen eenmaal bevoorrechten tak van het koninklijke bloed van Abraham en Jozef en niet weenen van foltering, terwijl zijn boezem bewogen is en de fontein, de verborgen diepten zijner ziel geroerd en bewogen zijn.

Lezer! *Al deze dingen zijn over hen gekomen door de verkrachting, het daardoor volgend verval en volkomen verlies van de sleutelen en krachten van de wetenschap der godgeleerdheid.*

Maar troost uw hart, hunne verlossing is aan de deur.

(Wordt vervolgd.)

Vervalschte Godsdienst.

Vervalschte godsdienst is gelijk eene vervalschte munt. Een nagemaakt geldstuk kan voor een tijd gangbaar zijn, wegens zijne gelijkheid aan het echte stuk. Maar als het aan de regeering wordt voorgesteld, welke het geautoriseerde geld uitgeeft, zal zijne onechtheid erkend worden en men zal het niet aannemen. Het mag samengesteld zijn uit het vereischte me'aal, maar, daar het niet den echten regeeringsstempel draagt, wordt het verworpen, als niet de volle waarde hebbende, ofschoon eenige waarde er aan gehecht wordt, omdat het gedeeltelijk uit het kostelijk metaal is samengesteld. Maar voor dat het als eene ware munt kan worden uitgegeven, moet het gesmolten, gereinigd en volgens het correcte voorbeeld opnieuw geslagen worden.

De kenmerken van een' vervalschten godsdienst zijn gelijk aan die van eene munt, welke den gezaghebbenden stempel mankeert. Hij mag voor eenen tijd als echt doorgaan, wegens zijne gelijkheid aan den echten godsdienst. Maar de Auteur van den waren godsdienst zal hem niet erkennen, noch aannemen. Hij mag eenige waarheden bevatten, en daarom tot een weinig nut voor degenen zijn, die hem aan hebben genomen, maar daar hij niet gezaghebbend en met de heiliging van den Auteur van waren godsdienst uitgegeven is, moet hij door Hem verworpen worden, ofschoon de waarheden, die hij bevat, op zichzelf kostbaar zijn. Maar voor hij van echte waarde kan zijn, moet hij gereinigd en met het zegel des gezags gestempeld worden.

(Mill. Star.)

Fouten in anderen.

Hebt gij waargenomen, wanneer gij dacht fouten in anderen te zien, dat in negen van de tien gevallen een onderzoek naar de bedoelingen en voornemens toonde, dat gij deze bedoelingen en voornemens verkeerd uitgelegd hadt? De majoriteit der menschen meenen het wel. Het is alleen wanneer wij in haast aan hen voorbijgaan, alleen maar op de handelingen en veronders'elde tekortkomingen ziende, en niet aan de eerlijkheid en goedwilligheid, die daar achter ligt, denkende, dat wij datgene tot fouten maken, wat misschien in het geheel niet verkeerd is. Wanneer gij in een

spoorlijn door het land reist en naar de korenrijen, heiningen en hagen kijkt, zoo zult gij ze alle krom en in de grilligste lijnen gebogen zien. Maar indien gij stil zoudt houden en die hagen en rijen nauwkeuriger zoudt onderzoeken, dan zoudt gij vinden, dat zij allen tamelijk recht zijn. Zoogaat het dikwijls met datgene, wat wij in het gedrag van anderen zien. In de haast van het alledaagsche leven zien wij vele dingen in anderen, welke wij niet volkomen recht wanen, en dikwijls verbeelden wij ons, dat degenen, welke wij ontmoeten, ons gering hebben geacht, of gemankeerd hebben, ons dié gunsten te bewijzen, welke wij van hen verwachtten. Wat wij te doen hebben, is stil te staan en op deze dingen terug te zien, om de bedoelingen der individuen te vinden. Handelingen zouden alleen door hunne drijfveer gewogen worden.

(*Juvenile Instructor*).

Correspondentie.

Eenigen tijd geleden ontvingen wij eenen vriendelijken brief van Broeder EVERT NEUTEBOOM, uit Ogden, die het zendingsveld nog niet zeer lang geleden verlaten heeft en onder de Heiligen in deze zending wel bekend is. Wij vernamen daaruit met genoegen, dat hij zich tegenwoordig met zijne vrouw in Ogden bevindt, dat beide gezond en wel zijn en dat zijne kleine familie kort geleden door de geboorte van eenen gezonden zoon vermeerderd is. Wij wenschen Broeder en Zuster NEUTEBOOM des Heeren besten zegen.

Aphorismen.

- Men moet zoolang leeren, als men leeft. SENECA.
- Zijt gij heerscher, beheerscht u zelf. THALES.
- Klaar en eenvoudig is van de waarheid blik en woord. AESCHYLUS.
- Waarheid blijft waarheid, al doet zij pijn. EURIPIDES.
- De wijze schaamt zich niet, om te leeren van hen, die in rang onder hem staan.
- Het goede te zien en het niet te doen, bewijst gebrek aan moed.

I N H O U D:

President WILFORD WOODRUFF . . .	Blz. 97	Vervalschte Godsdienst	Blz. 111
Klassieke Godsdienst	" 102	Fouten in anderen	" 111
Iets over Re-incarnatie	" 105	Correspondentie	" 112
Eene indrukwekkende gebeurtenis	" 106	Aphorismen	" 112
Sleutel voor Godgeleerdheid	" 108		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.